

Şeyh Hâmid-i Veli Minberinden

Hutbeler

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s)

Yetmişdokuzuncu Hutbe

“Emr olunduğun gibi doğru ol.”
(*Hûd Sûresi, 112*)

Ey Cemâat-i Müslimîn!

İyi bilin ki, Müslümanlığın rûhu evvelâ Allah zül’-Celâl hazretlerine iman ve sonra da istikâmettir. Bir insan Allah’ına iman eder, “Rabbim Allah’tır.” der, bununla beraber kalbini, işini, sözünü doğrultur ve doğru yolu tutarsa, artık o adam selâmeti bulmuştur. Dünya ve ahirette onun için korku yoktur. Çünkü Allah’a tam manasıyla iman eden ve istikâmeti elden bırakmayan bir adam, şüphe yok ki dîninin rûhunu elde etmiştir.

“Emr olunduğun gibi doğru ol.” meâlindeki âyet-i kerîme nasıl olacağımızı tayin buyurmuştur. Allah’a iman etmiş olan bir Müslüman kalbiyle, sözüyle, işiyle ve’lhâsıl her vechile doğru olacaktır. Kalbi temiz, ağzı temiz, işi de tertemiz olacaktır. Tam bir mümin, Allah nasıl emr etmiş ise öyle düşünür, öyle itikat eder. Kalbi, düşüncesi, ne ise sözü ve işi de öyle olur. Allah’a imanı tam olan bir Müslüman, olduğu gibi görünür ve görüldüğü gibi olur. İçi başka dışı başka olmaz ve olamaz. İstikâmet sahibi olan bir mümin, Allah’a, nefesine ve bütün insanlara karşı vazifeleri olduğunu bilir ve vazifesini yapmaya çalışır. Hakk’ı sever, hak söyler ve hakkı kabul eder, hakkı saklamaz. Başkasının haklarına aslâ tecâvüz etmez. Yalan söylemez, yalan yere yemîn etmez. Ölçü ve tartılarını noksan yapmaz, hiçbir işinde hilekâr olmaz. Millet malına, her ne suretle olursa olsun aslâ göz dikmez. Onun bir parasını bile boynuna geçirmez.

İşte istikâmet böyle olur. Doğruluk böyle olur. İşte Müslüman dediğin de böyle olacak. Yoksa içi, dışı bir olmayan; özü sözüne uymayan; hak, hukuk gözetmeyen; millet malına göz diken; bir fırsatını bulunca eline geçeni yutan bir adamda ne iman ne istikâmet yoktur. İsteddiği kadar ben Müslümanım, ben milleti severim desin. Doğruluk olmadıktan sonra bunların ne kıymeti var. Ne adamlar vardır ki, kendilerini arı Müslüman sanırlar; namaz kılarlar, oruç tutarlar; fakat para işine gelince doğruluk gösteremezler; millet malına hıyânet ederler; malının vergisini saklar; gümrükten mal kaçırıp kâr yapmaya çalışır. Daha böyle bir çok desîselere mürâcaat eder. Halbûki Müslümanlığın emr ettiği şekilde doğru bir adam olabilmek için böyle şeyleri irtikâb etmemek ve her şeyi olduğu gibi göstermek; her işte olduğu gibi görünmek lâzımdır. Bu her insanın vazîfe-i esâsiyesidir.

Allah’a imanım var deyip övünen bir adam, her yüzdenden doğru olmaya çalışacaktır. İçimizle dışımızdan, sözümüzle işimizin bir olmasına çalışmak; doğruluktan ayrılmamak en büyük vazifedir. İşte Müslümanlık budur.

Ey Cemâat-i Müslimîn! **Ey Zümre-i Muvahhidîn!**

Sözünüzde, işinizde, husûsî veya resmî bütün muâmelenizde doğruluktan ayrılmayınız ve muhakkak biliniz ki, “Rabbimiz Allah’tır.” deyip de doğruluğa sarılan için ne dünyada, ne de ukbâda korku yoktur. Hüzün, keder yoktur. Onlar imanlarının, istikâmetlerinin mükâfâtı olmak üzere müebbeden cennetlidir.